

JAK SETNOUT DRAKA

CECIL duCILLE

Bože, děkujeme Ti za další příležitost usednout s Tebou na hostině a sytit se věcmi, které jsi připravil. V dobách, kdy stával stánek, byl stůl Páně připraven pro kněží. Jen oni směli z toho stolu jíst. Je to předobraz. Jen křesťané, jen ti, kdo mají uši k slyšení a rozumějící srdce, jen ti mají schopnost vskutku jíst a pochutnat si na dobrých Božích věcech.

Víte, jak to je, posadíte dítě s dospělými ke stolu, na kterém je spousta sladkostí, hodně dobrůtek, zákusků, sušenek. Připravíte na stůl sladkosti, dáte tam však také dobré zdravé jídlo, zeleninu, ovoce. Dítě však pomine zdravý pokrm, zeleninu a ovoce a vrhne se na sladkosti. Je na tom tak, že mu někdo musí dát přes ruku a donutit jej sníst také trochu zeleninky a skutečného jídla. Častokrát po dohodě, že až sní tolik a tolik zeleniny, dostane tolik a tolik sušenek.

Obdobné je to v duchu. Zdá se, že jsme vycouvali z věcí učiněných Bohem k tomu, aby nás pozdvihly a posílily. Dospělí, kteří vědí, že by měli jíst zeleninu a dobré věci, jež jim pomůžou, nutí sami sebe až do té doby, než jim dobré a zdravé jídlo zachutná. To je rozdíl mezi duchovními dětmi a dospělými v Pánu.

Když přicházíme ke stolu Páně, zjišťujeme, že někdy jsou jisté věci lidem víc po chuti než jiné. Objevil jsem, že se některými základními učenými, jež jsou posilou v Pánu, kterou budeme v čase problémů potřebovat, abychom obstáli, nechceme příliš zaobírat. Chceme slyšet o poslední době, chceme slyšet o falešném proroku a o tom, co se stane v miléniu. Víte, co mám na mysli? To vše je dobré. Je dobré vědět, kam směřujeme. My ale máme problém dnes. A na ten náš problém se opravdu potřebujeme zasoustředit, abychom zvítězili. Pokud nezvítězíte – poddáte se. A Bůh přeci o nás mluví jako o vítězích.

Pojďme si nejdříve otevřít Zjevení a podívat se na první bod vítězení. Nebo před Zjevením ještě pojďme do 1. Korintským do kapitoly 10.

„Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti. Ty pak věci za příklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali. Protož nebuďte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli. Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich jeden den třímecítma tisíců. Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli. Ani reptete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce. Toto pak všechno u figuře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme již na konci světa.“ (1Kor 10,5–11)

Zdá se, že jsme
vycouvali z věcí
učiněných
Bohem k tomu,
aby nás
pozdvihly.

Asi vás udivuje, jak mohl Bůh nechat dvacet ... kolik? ... dvacet tři tisíc lidí zabít za jediný den, jen aby nám dal lekci. Životy těchto lidí jsou Bohu vzácné, a přesto nechal Bůh dvacet tři tisíc z nich jediného dne zemřít, aby nás poučil o tom, jak nenávidí smilstvo.

Někdy slova nedokážou nést jejich skutečný význam. Smilstvo, které se Bohu protiví ještě více než to přirozené, je smilstvo duchovní. Přesto mnozí z nás duchovně smilní, aniž by si to uvědomovali. Duchovní smilstvo je míchání toho, co vám Bůh dal, s tím, co vám nabízí svět či co pochází z jiného zdroje. Víte, satanem se sytíme z mnoha zdrojů. Satan využívá jakýkoliv zdroj, do nějž se může dostat, a z něj pak do nás. Byli byste překvapeni a šokováni, kdybyste věděli, jak velmi satanismus proniká do věcí, které prostě jen koupíte v obchodě, které míváte na ulici. Víte, co mám na mysli? Například jídlo, některé druhy jídla... Bůh samozřejmě řekl, že pokud o tom nevíte, jen to požehnáte a jíte – nemáte problém. Šaty, které nosíme... Někdo přinesl zprávu z konference, která byla před několika lety v Paříži. Tam velké špičky, které určují styl módy, rozhodovali o tom, co bude trendem vašeho myšlení v příštích letech. Umíte si to představit?

Nechci jít moc do detailu, jen vám popíšu, co se na té konferenci stalo. Za starých časů měli zvyk stříhat kalhoty určitým způsobem. Bratr Bob a Jack o tom asi něco ví. Kalhoty měly jednoduchý, plochý vzhled. Rozhodli se, že použijí střih, který způsobí, že muž bude vypadat sexy. Zkrátili sed, a tak dostaly kalhoty zcela jiný tvar. Říkali, že tvoří unisex styl. Nebyli to lidé uctívající Boha. Většinou to byli homosexuálové

a jejich záměrem bylo, aby muž vypadal víc žensky a žena víc mužsky, aby obě pohlaví vypadala podobně. Říkám pravdu. Někdy někoho potkáte a nevíte, jestli jde o muže či o ženu.

Mnozí z nás
duchovně
smilní, aniž by
si to
uvědomovali.

Jednou jsem vešel do obchodu čerpací stanice a řekl: „Pane, nevíte, kde bych našel takovou a takovou ulici?“

Podívali se na mě poněkud zkoumavě.

„OK, jděte tam a tam.“

Řekl jsem: „Madam ...“

Víte, jen co jsem řekl madam, nebyl jsem si jistý, jestli je to pán nebo paní. Byl jsem totálně zmatený. Přijeli jsme tam tehdy autem čtyři. Ti ostatní se jen smáli. Nikdo z nás nebyl schopen definovat, jestli je to on nebo ona. Tak vypadá zmatení. Není to jen o tom, že se někteří lidé tak rozhodli a řekli si: „Prostě to udělejme.“ Je za tím duch, který takto slouží. A děje se to po celém světě. Umíte si to představit? Celý svět následoval dům Dior z Paříže. Hollywood to převzal, Londýn to převzal, všude to převzali. Oni určili, jak budete vypadat v následujících letech. To je něco!

Můžeme to vysledovat i v naší hudbě. V hudbě, které říkáte rokenrol, a v čemkoliv jiném. Není to nic nového. Je to tak? V hluboké minulosti uctívali lidé d'ábla v pralese. Indiáni, kteří obývali tuto zemi, v určitou dobu obdrželi pravé evangelium. Pak je smísili. Smísili je s uctíváním bohů, a tak jejich totem reprezentoval mnoho bohů. Znali pravého Boha, mluvili o něm jako o Manitů. Věděli, že Manitů je všemohoucí Bůh. Velký Bůh, který stvořil Slunce a Měsíc a hvězdy a tak dál. Stále však spolu s ním uctívali i jiné bohy. Obdobnou věc najdete i v Indii. V Indii mají milióny bohů. Bůh však do Indie poslal evangelistu Filipa. Jeho hrob je tam možno nalézt ještě i dnes. Oni však obrátili a začali uctívat ten hrob. Halelujah. Udělali si z toho boha a vy to můžete sledovat v přímém přenosu. A tak vypadá Indie i naši Indiáni.

V Africe žijí černoši. Afričané mají určitý druh hudby, který dokáže roznítit emoce. Víte, vy to nechápete, ale vysvětlím vám to. Vydáte se na jedno z takových míst, a ještě než tam dorazíte, uslyšíte velké bongo bubny. Tyto bubny vás začnou ovlivňovat. Když dorazíte na místo,

vibrace, které tam jsou, rozvibrují každý orgán ve vašem těle. Tato vibrující atmosféra působí, že se poddáte pohupování v jejím rytmu. Pozoruj, jak to je exportováno do americké hudby. Není to nic jiného než uctívání ďábla. Lidé hrají a tančí disco. Někteří křesťané rádi takovou hudbu poslouchají. Ničí vás však, aniž o tom víte. Je to něco, co sytí vaši mysl, a Pán ve svém slově řekl:

„A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“ (Řím 12,2)

Je-li vaše mysl v kontaktu s věcmi, které jsou tam venku – nemůžete být proměněni – blokuje to vaši proměnu, aniž o tom víte.

Máme však ještě jeden problém. V církvi zpíváme, tančíme a chválíme Boha. Amen. David tančil před Pánem, a to celou svou mocí. Je dobře zpívat a chválit i tančit před Pánem. Nikdy však nechvalte a netančete beze slov! Nikdy netancujte pro hudbu! Rozumíte, co chci říct? Víte, začnu si poklepávat do rytmu..., vtom všichni povstaneme a začneme tančit. Není možné takto chválit Boha! Není to možné! Víte proč? Člověk se musí s Bohem potkat vědomě. Pokud provádíte jakési nevědomé chválení Boha: „Bam, bam, bam, bam,“ víte, co se pak stane? Vstoupí něco jiného. Mysl každého z nás naplní jiné myšlenky a už nejsme spolu. Jediné, v čem jsme v jednotě, je přirozený rytmus, nejsme však jedno ve chvále. Jestli začneme zpívat píseň a říkat: „Chvála Pánu, Chvála Pánu na výsostech, díky Ježíši,“ a pak budeme přemýšlet o dobrých věcech, které pro nás Bůh udělal: „Díky Ježíši. Díky Pane,“ pak je to chvála.

Nikdy nechvalte beze slov. Zatímco chválíte, slova chval musí naplnit vaši mysl. Amen. Chvála Bohu.

Pojďme nyní dál. Je psáno, že pro tuto příčinu byli lidé zničeni na poušti. Nebud'te ani modláři.

Jak mohl toto Pavel napsat církvi Páně, Korintským, lidem, kteří přijali Ježíšovu krev, těm, kdo byli pokřtěni Duchem? Jak jen jim mohl říkat, aby nebyli modláři? Nikdy vás nenapadlo, jak zvláštní to bylo? Lidé, církev, která zná Boha a které kázal Pavel – a modláři? Něco vám

Nikdy
nechvalte beze
slov! Nikdy
netancujte pro
hudbu! Člověk
se musí
s Bohem potkat
vědomě.

povím. Víte, satan je velmi chytrý. Přiměje vás věřit, že uctíváte Pána, i když to není pravda. Bůh však řekl, že někteří lidé v čase, který přijde, nebudou uctívat Boha ani v této církvi, ani tamté církvi, ale v duchu a v pravdě. (Jan 4,23)

Budete Boha uctívat ve svém duchu a nikde jinde. Nikde. Jinak řečeno, nemůžete říct: „Díky tomu, že chodívám do této budovy, uctívám Pána.“ Boha uctíváte ve svém duchu. Budova ani písně s tím nemají nic společného, nebo jen velmi málo. Můžete zpívat píseň a neuctít Boha. Říkat slova a přitom Boha neuctívat. Uctívání Boha je v duchu a v pravdě.

Podívejme se na modlářství. Milujete své věci, ne? Už jste si někdy něco zamilovali? Milovali jste někdy něco? Svůj dům? Svě věci? Svě auto? Víte, že někteří z nás uctívají své děti?

Bože, pomoz! Je to modlářství. Vše, co ve vašem životě zaujme první místo, je modlářství. Ve světě vidíme, jak lidé uctívají sex. Amen. Uctívají sex. Vidíme je, jak chodí po ulicích, jak jsou oblečení, jak fungují. Vidíte, že vše, co dělají, směřuje k jedné věci. Jde o to, abych ve světě působil určitým způsobem, abych nějak vypadal – to je uctívání.

Ve starověku existovalo falické uctívání, lidé ctili Isis, což se rovná uctívání sexu, a tamtoho a tohohle. To vše mělo v těch dobách své jméno. Dnes pro to nemáme speciální pojmenování – prostě jen uctíváme. Rozumíte mi? Musíme Boha skutečně vrátit na Jeho pravé místo. Jsme lid, který dospěl ke konci věků.

Jak tedy zvítězíme, když víme, že na nás dopadají všechny tyto problémy? Jak to dokážeme? Otočte si do Zjevení 12. Tam vidíme poslední bitvu. Nejpodivnější na tom je, že tento poslední boj probíhá nejprve v nás, nejdřív v nás musíme dosáhnout vítězství – pak zvítězíme i tam venku. Jestli je někdo poražený doma, nikdy venku nevyhraje.

„I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.“ (Zj 12,7)

Mluvíme zde o válce, která probíhá v našem nitru. Tam je Boží trůn, nebesa i místo Božího odpočinutí. Bůh říká, že chce odpočinout v nás. To říká, takže válka je v našem nitru. Boj, bombardování ze všech stran.

Někteří by rádi
vyrazili jako
misionáři,
a přitom
ve svém nitru
dosud
nezvítězili.

Střely toho zlého létají proti našemu svědomí, srdcím, našemu chování, touhám ... proti všemu. Tak jak bude tato bitva pokračovat, musíme nejprve odrazit útok a pak sami zaútočit. Amen. Někteří z nás by rádi vyrazili jako misionáři, a přitom nad ničím ve svém nitru dosud nezvítězili. Tam venku nezvítězíte, dokud jste nezvítězili v nitru. Chvála Bohu. Boj na nebi.

Jestli je někdo
poražený
doma, nikdy
venku
nevyhraje.

Zjevení 12,7: „*I stal se boj na nebi: Michal...*“

Je potřeba, abyste porozuměli Božímu slovu. Pokud budete pátrat po významu jména Michael, zjistíte, že znamená „jako Bůh“. Tento Michael je archanděl. Mluvíme-li o archandělu, mluvíme o bytosti, která byla Bohem stvořena k tomu, aby stála v Boží blízkosti, přijímala zář Boží moci a jednala s nižšími bytostmi Božího řádu. Bůh měl tyto bytosti při sobě. Jednou z nich byl Heylel (hebr.), ten, který se obrátil v satana, další byl Michael a jinou byl Gabriel. Tito andělé mají různou náplň práce. Michael je andělem krve. Přináší krev Ježíše Krista.

Podívejme se blíže na příběh Daniela. Otevřete si Daniela.

Daniel 10,13: „*Ale kníže království Perského postavovalo se proti mně za jedenmécítma dnů, až aj, Michal, jeden přední z knížat, přišel mi na pomoc; protože jsem já zůstával tam při králích Perských.*“

Bůh poslal Danielovi zprávu. Je to zvláštní příběh, protože Bůh je všemohoucí. Proti Bohu se nemůže postavit žádný démon. Nadto Bůh se zprávou neposlal běžného anděla, ale Gabriela. Gabriel je posel, který je v druhé oblasti nebe spolu s Michaelem. Poslal jej dolů se zprávou pro Daniela. Když chtěl zprávu Danielovi předat – nemohl. Rozumíme, že toho nebyl schopen, protože se mu postavilo perské kníže, což je satanův anděl, který padl z nebe. Tento anděl proti němu stál a bránil mu. A on nebyl schopen prorazit.

Pak zavolal do nebes: „Nemohu, tohoto ducha neporazím.“

Nebesa vyslala Michaela, ten jej srazil a pronesl zprávu. Co je tohle za příběh? Dovolte, abych vám to vysvětlil. Gabriel je jen posel. Nese zprávu Danielovi, protože Daniel řekl:

„Bože, ukaž mi, co se stane mému lidu na konci časů.“

Daniel v zásadě přemýšlel o Židech. Ale co tito Židé dělali?

Kníže perské řeklo: „Tito nejsou tvým lidem. Tito Židé nejsou tvým lidem, jsou mí.“

Řekl Gabrielovi: „Pochybuješ, tak se pojd' se mnou podívat.“

Gabriel pohlédl a hle, uctívali d'ábla. Židé uctívali d'ábla.

„Cecile, tak pozor! Odkud jsi to vzal? Tohle v Bibli není.“

Jestli budete hledat, najdete to. Víte, musíte číst mezi řádky a uvidíte příběh, který byl zmíněn.

Venku na planinách postavili velikou sochu a řekli lidem: „Nyní se všichni pokloňte a jakmile uslyšíte zvuk trouby, uctívejte tuto sochu.“

Poklonil se každý! Kolik se jich nepoklonilo? Tři chlapci, tři židovští mládenci. Kolik tam bylo Židů? Možná milión Židů. Každý se poklonil soše a uctíval ji, kromě tří chlanců.

Ti tři chlapci byli zhnuseni. Řekli si: „Raději zemřeme. Raději zemřeme, než bychom se klaněli takové věci.“ Každý, každý tím byl smeten.

Vidíte, že Židé uctívali babylonské bohy. Uctíváte-li babylonské bohy, nemůžete vyhrát, nedokážete zvítězit. Kvůli těmto věcem se Daniel ptal po lidu, který zdaleka nebyl jeho lidem.

Když však Michael přišel, řekl: „Krev Ježíše Krista, která je prolita od počátku světa, zaplatila za jejich hříchy.“ A řekl: „Prošel jsem se zprávu.“

Žádný d'ábel neobstojí před krví. Michael sestoupil s krví. Věřte mi. Michael sestoupil s krví, došlo k uvolnění a zpráva byla uvolněna k doručení. Nicméně, přečtěte si tu zprávu, přečtěte si ji a řekněte mi, jestli je určena Židům. Ta zpráva je pro nás. Vidíte to? Poselství bylo doručeno kvůli nám.

Řekl: „Na konci časů Bůh vykoná to a to a to a to a království bude dáno svatým nejvyššího Boha.“

Ne židům, svatým nejvyššího Boha. Je třeba dodat, že spolu se svatými tam budou i židé, avšak Daniel tak daleko neviděl. Vše, co viděl, byl

Izrael, vyvolení Boží. Nedohlédl až k dalším vyvoleným, kteří přijdou a budou zahrnovat všechny národy. Chvála Bohu.

Vraťme se nyní zpět k boji zde ve 12. kapitole Zjevení. Chceme vidět, jak to dopadlo.

Zjevení 12,7–8: „... *Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.*

Ale nic neobdrželi ...“

Bratří, chci, abyste si povšimli, že je tu použito slovo drak. Toto slovo drak je velmi podivné, protože podobné zvíře, které by bylo nazýváno drak, nenajdeme v celé Bibli či starověkém zdroji. Takové zvíře neexistuje. Drak je nám představen ve Zjevení 13, má tam sedm hlav a deset rohů. Budete-li to číst, zjistíte, že je to symbol národů. Lev a další jsou symboly, které používají různé národy na svých vlajkách. Mluví se zde o celém světě, který se spojuje a tvoří jednu velkou vládu – to je drak, proti němuž bojujeme v tuto hodinu.

Existuje lid,
který se přidá
k ďáblu,
a budou mluvit
jako svět.

Tento světový řád vám říká: „Musíš být takový a takový. Takto musíš vypadat a takto se chovat. Takovým musíš být.“

Drak je světový řád, který nás bombarduje v našich myslích, tělech a všude. Chápete, co říkáme? Říkáte si: „Žádného draka nevidím,“ a drak je přímo zde. Když půjdeme dále, zjistíme, že církev vypadá jako beránek, mluví však jako drak. Jinými slovy cituji Zjevení 13, verš 11:

„Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak.“

Ano, tato církev je také součástí draka. Církev – beránek...

Řeknete si: „Jak nádherný malý beránek.“

Ale hle – otevře svá ústa, aby promluvil, a mluví jako drak. Znamená to, že se církev připojila k draku. Existuje církev a lid, který se přidá k ďáblu, a budou mluvit jako svět. Budou fakticky mluvit pro svět. Čtěte dál, je tam napsáno: „Způsobil, aby lid uctíval draka.“ Vidíte, je to to falešné uctívání, které vídáme na tak mnoha místech.

Vraťme se do Zjevení 12:

„Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.“
(Zj 12,8)

Bratří, znáte nás všechny, jak tady sedíme. Kdybyste se zeptali kohokoliv z nás, jeden po druhém bychom jednoznačně odmítli d'ábla.

„Nechceme, aby v nás přebývalo cokoliv z d'ábla.“

„Nechceme to!“

Možná se na něčem d'ábelském nevědomky podílíme, ale nenávidíme to. Často se podílíme na věcech, o nichž nevíme, že jsou z d'ábla. Zrovna mi někdo povídal, že některé z nahrávek, které někteří lidé složili, takové ty populární písně, že je získali přímo od d'ábla. Prokázalo se to tak, že někdo přehrával ony nahrávky pozpátku a bylo tam nahráno: kuř marihuanu, uctívej d'ábla a tomu podobné pokyny, ale pozpátku.

A to není přirozeně možné. Lidská bytost neumí nahrát skladbu, která, když hraje pozpátku, říká něco podobného. Rozumíte? Satan je dnes smělejší a mnozí zpěváci přiznávají, že navštěvují satanské rituály, na nichž vydávají sami sebe d'áblu, a obdrží písně, které nám předávají.

Díky tomu víme, jak dalece jsme ponořeni v některých věcech, aniž si to uvědomujeme. Viděl jsem dobré mladé lidi, kteří milovali Pána, ale zaměřili se na hudbu. Následkem toho se pak odvrátili od Pána. Odvrátili se a nedokážou pochopit, co se jim stalo. Něco se však zmocnilo jejich životů, začali se podobat d'áblu lidu. A nevědí proč.... Ano.

Vidíme však, že d'ábel nemohl obstát. A neměl na nebi místo. Neměl prostor. Někteří bratří, kteří nerozumí Božímu slovu, říkají: „Satan může vstupovat do Božího nebe, do Jeho oblasti věčnosti.“

Bratří, satan se setkává s Bohem jen v jedné oblasti, a to je tady dole a v nás. Je to jediné místo, kde může satan potkat Boha – tam, kde Bůh sám sebe omezí a zbaví se své úžasné moci, aby se mohl setkat s člověkem. Chápete? Bůh je tak velký, že vesmír tohoto světa Jej není schopen pojmut. A přesto je tak malý, že přebývá ve mně a ve vás – proto se musí zmenšit. Redukuje sebe, svou moc a slávu, vše, jen aby mohl sestoupit dolů a setkat se s námi. Je to jako byste šli na kolena a ruce, abyste si pohráli se svými dětmi.

Uvědomte si, že to, co zde Bible zmiňuje, musí být úplné vysvobození lidí. Váš duch je již čistý. Vaše duše a tělo se ještě tu a tam dotýkají temnoty.

Satan se
potkává
s Bohem jen
v jedné oblasti,
tady dole
a v nás.

Ježíš přišel a řekl:

„... jde Kníže tohoto světa, ale nemá nic na (ve) mně.“ (Jan 14,30)

Je jediným člověkem, který byl absolutně očištěn ode všech ďábových věcí.

Potřebujeme v sobě vyhledat vše, co není z Boha, a říct: „Nechci tě.“ Ano! Manželka musí jít za manželem a vyznat: „Víš, v něčem přemýšlím způsobem, který není z Boha. Chci se toho zbavit.“

Když na někom z nás najdou něco, co není dobře, bráníme se jim. To je špatně. Víte, co říkám? Můžete namítnout, že nejste dokonalí, ale nechcete, aby kdokoliv věděl, jak nedokonalí jste. Někdo na vás odhalí nějakou nedokonalost – pointou, jak víte, je, že tomu nevěříte. Nevěříte, že jste nedokonalí.

Někdo řekne: „Víš, zjistil jsem, že s tebou není něco v pořádku.“
„Ó ne, ne, ne.“

Pak se začnete vymlouvat. Dovolte, abych vám poradil, co byste měli udělat. Jestli vám někdo řekne, že na vás vidí něco špatného – přijměte to a řekněte:

„Dobrá, prověřím si to. Budu se za to modlit.“

Nebudete věřit, že to je opravdu špatně. Jděte ale a prověřte si to. Běžte za Bohem a řekněte: „Bože, nevím teď, jestli je tohle špatně – proč to ale ten člověk vidí? Co vlastně vidí?“

Víte, někdy za vámi ďábel přijde a řekne: „Víš co – viděli to svýma převrácenýma očima.“

Nebo řekne: „Dívali se svýma očima, přikrytýma temnotou.“

Začnete vidět toho druhého jako toho, kdo se mýlí. Ale zkoumejte to. Zkoumejte. Musí to mít nějaký důvod.

Víte, přistoupím k sestře a řeknu jí něco dobrého. Nezamýšlím nic zlého. Předal jsem jí dobré slovo. Ona však má pocit, že jsem jí ublížil a mluvil o ní zle.

Musím si to před Bohem prověřit. Zeptám se: „Čím to je, že jsem chtěl říct věci správně, a řekl jsem je špatně?“

Něco špatně je. Váš záměr nebyl špatný, přesto to tak vyznělo. Chvála Bohu! Pojdme se prozkoumat. Víte proč? Musíme z nás dostat d'ábla. Vzpomínáte si, jak jsou lidé někdy zvyklí říkat, že z vás vyženu d'ábla? Nikdy se to však nestane. Přál bych si, aby se našel někdo, kdo toho d'ábla ze mě skutečně vyžene. Halelujah.

Jen bych řekl: „No tak pojd', chlapče. Pěkně mi to ubal a toho d'ábla ze mě vyraz. Nenávidím ho.“

Ale nebude to fungovat. Chvála Pánu.

A tak ten drak veliký byl vyvržen z nebe. Rád bych, abyste si povšimli Písem. Toho, jak jsou napsaná. Jednou byl satan vyhnán z jiného nebe, neviditelné oblasti Boží. Je to tak? Věc, která se stala tam, se promítne tady v nás. Byla doba, kdy byli andělé zranitelní, mohli padnout, jít do pekla. Něco se však tam nahoře stalo a ta oblast se stala dokonalou a žádní další andělé už nemohli padnout. Ti však, kteří padli, přišli na zem. Co se s nimi stalo? Dělají zde totéž co tam nahoře. Na zemi přetrvávají stejné podmínky, které byly předtím v nebi. Je tedy třeba války, protože se vás něco snaží zničit a přimět, abyste s nimi padli ještě hlouběji. Písmo totiž říká, že Bůh pohlédl přes okraj světa a viděl, že je peklem. Opravdu to říká. Je to první verš Bible.

Genesis 1,1–2: „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí ....*“

Zem se stala peklem, to je to, co to říká. Vidíte slova, a když je blíže prozkoumáte, zjistíte něco jiného. Slovo „abys“, které tam máte, či „propast“ je bezedná propast. Totéž slovo je někde přeloženo abys, jinde hlubina, jinde bezedná propast. Když duchové prosili Ježíše: „Neposílej nás do propasti, Ježíši,“ říkali: „Neuvrhni nás do pekla, z nějž není úniku.“

Chvála Pánu. Chápeme Boží slovo. Bůh nám říká, že se to místo proměnilo v peklo díky přítomnosti d'áblů.

Gen 1,3: „*I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo.*“

Zasvítíl světlem do pekla, vsadil nás sem a ďábel byl sražen do další oblasti. Co s tím udělal? Vstoupil a podvedl Adama a Evu. Tak si vytvořil cestu zpět. Snaží se to tu obrátit v dokonalé peklo, ačkoliv to místo bylo Bohem stvořeno jako oblast mezi nebem a peklem. A tak nás zde peklo navštěvuje a je v nás přimícháno. Peklo si tak dělá své věci v našem středu, to vidíme kolem sebe. Chvála Pánu. A tak je peklo na zemi a země je tak na půl cesty k abysu. Je vstupní branou do abysu, do sheolu.

Víte, pokud tomu dokážete porozumět, pak uvidíte, jak byl drak vyhozen. Je nám teď dána důvěra, že jej vyhodíme pryč z tohoto nebe (srdce člověka), které máme v sobě, protože vstoupil duch Boží a učinil nebe z nás i z místa, kde jsme. A tak bude satan zase vyvržen, tak jako kdysi. Tentokrát vy máte tu moc. Amen.

Zjevení 12,10: *„A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho ...“*

Víte, to místo v nás, které bylo zapleteno s ďáblem, se stane královstvím Božím, jakmile jej vyhodíme pryč! „Neboť království Boží je ve vás.“ Jakmile se v nitru stanete Božím královstvím, začnete útočit ven. Chceme přeci, aby se celý náš svět stal Božím královstvím.

Povšimněte si, že se země od Genesis po Zjevení proměňuje z Božího království na království ďábla – jinými slovy peklo. A pak zpět na Boží království skrze Ježíše Krista. Vidíte, co se děje? Je to boj. Jak ale vyhraje?

Zjevení 12,10: *„... nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí.“*

Žalobník našich bratří je nazýván diabolos. Toto slovo bylo Petrem použito k popisu žen, které šíří pomluvy mezi lidmi (1Tim 3,11). Bože, pomoz! Slyšíte, je to démonský duch, který se prochází z jednoho místa na druhé a přináší problémy.

Přišli ke mně někteří a říkali: „Vidíš tam toho bratra, ten mi tak ublížil. Řekl to a to.“

Já na to: „Jsi si jistý, že to řekl?“

Onen člověk odvětil: „Ano. Řekl to. Řekl to tak a tak.“

Odpověděl jsem: „Nedokážu si představit, že to ten bratr řekl. Jestli to ale řekl, tak se musel totálně, absolutně mylit. To je mimo Boží řád.“

Ten člověk se vydal ihned za oním bratrem s tím, že jsem řekl, že je úplně mimo a stoprocentně chybuje. A ten bratr hned na mě: „Řekl jsi to, nebo jsi to neřekl?“ Onen člověk neřekl, co mě přimělo se tak vyjádřit; že důvodem bylo to, co ona osoba o něm řekla. Tohoto bratra to ode mě

Diabolos klade
pasti bláznů,
vstupuje mezi
nás a obrací
jednoho proti
druhému.

úplně odvrátilo, čistě jen kvůli tomu, že jsem řekl, že je mimo. Víte, jak to Bůh nazývá? Past bláznů. Diabolos klade pasti bláznů, vstupuje mezi nás a obrací jednoho proti druhému, druhého proti dalšímu ke svému prospěchu. Bůh nám pomoz, abychom neupadli do této pasti či do ducha diabola, protože je tím, co je o něm řečeno: Žaluje na bratří.

Víte, jak satan žaluje na bratří? Přejde a zašeptá vám do ucha: „Udělej to a to a to a pohni s touto osobou tak a tak.“ Vy ho poslechnete, vezmete si někoho na mušku a všechno zničíte.

Řeknete: „Bratře Jacku, co je v té sestře tak převráceného, že takhle jednala s tamtím člověkem a uštvala ho...“

Jistě, udělala to, ale kdo ji k tomu přiměl? Tatáž osoba, která o tom vydala zprávu. Ve skutečnosti to ani není ona sestra, je to ďábel, který to dělá. Obviní vás a přiměje vás, abyste vyznali:

„Vůbec nejsem dobrý. Prostě vůbec. Podívej, co jsem udělal. Nejsem dobrý.“

Neudělali jste to vy. Byli jste pod mocí ďábla. Ďábel to udělal. A tak se stává žalobníkem bratří. Žaluje vám na vás. Obviní vás před ostatními bratry. Obviňuje bratří mezi sebou. Chodí kolem a žaluje na celou církev a ničí. Oni nad ním zvítězili ve verši 11, to je nádherné:

„Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.“ (Zj 12,11)

Víte, jedním z důvodů, proč lidé zrazují jeden druhého, je strach. Bojí se o své bezpečí, a tak nechají na holičkách někoho jiného a zrazují se navzájem.

„... a nemilovali duší svých až do smrti.“

Oni nad ním zvítězili svým svědectvím a krví Beránka. Podívejme se teď na tyto dvě věci. Svědectví Ježíše Krista – jedna část Písma zmiňuje, že je to slovo proroctví. Svědectví Ježíše Krista je duch proroctví.

Zjevení 19,10: „*Svědectví pak Ježíšovo jesti' duch proroctví.*“

Znamená to, že přijímáte od Ježíše. Nikdo nemůže říct, že Ježíš je Pán, jen v Duchu. Uvědomme si, že někteří démoni říkali, že Ježíš je Pán.

Nevěřte

slovům, věřte
činům.

Pamatujete si to? Něco je špatně ... Pokud Písmo říká, že nikdo nemůže říct: „Ježíš je Pán,“ než Duchem svatým, a démoni přitom vyznávali:

„A aj, zkřikli, řkouce: Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápiti nás.“ (Mat 8,29)

Nikdo nemůže vydat svědectví panství Ježíše Krista než Duchem svatým. Amen. Ve své chůzi, ve své mluvě, ve svém zpěvu, ve svých chválách, ve své práci, ve všem svém... musíme uznávat Ježíše Krista a svědčit o NĚM. Žádný démon to nedokáže. Ježíše Krista nedokáže projevovat žádný jiný duch než Duch svatý. Musí to být z Pána. Jak vidíte, musíte porozumět Božímu slovu. Pokud jde jenom o slova: „Ježíš je Pán,“ „Ježíš je Pán,“ a dělám něco jiného... Svými ústy vyznávám: „Ježíš je Pán,“ ale svými skutky říkám: „Ne, ne. Ježíš není Pán. Tady jsem šéfem já.“

Nevěřte slovům, věřte činům.

Pokud tedy rozumíme tomu, co zde Bůh říká, totiž že naším svědectvím je charakter Ježíše Krista, který je formován v nás – to je to svědectví. Chápete, co míním?

Vaším svědectvím je charakter Ježíše Krista, jenž se ve vás tvoří. Nejsou to slova, která říkáte. Není to úžasné? Slova, která vyslovíte, mají s vaším svědectvím velmi málo společného. Jde o to, co žijete. Půjdeme trochu hlouběji. Chci vás vzít trochu na hlubinu, je tam totiž záře života, která vychází z krve Ježíše Krista ve vás. Je to svědectví, které lidé nevidí svými očima, cítí to. Duchové však vidí mnohem víc.

Viděl jsem lidi vymítat d'ábly, a těmi to vůbec nepohnulo. Viděl jsem však některé, kteří jen řekli: „Vyjdi z něj!“ bez jakýchkoliv dalších slov, bez jakéhokoliv skákání, křiku, a d'ábel vyšel. Viděl jsem, že na ně někdo zakřičel, a vyšli také. Sláva Bohu. Proč tomu tak je? S čím zde

jednáme? Jednáme se silou života, protože právě mluvíme o krvi Ježíše Krista. Jde o krev Beránka. Ta je tou nejmocnější silou na zemi. To vše vychází z principu krve. Říkáme tomu princip krve.

Bůh mi to řekl před dlouhou dobou. Byl jsem vděčný, překvapený, požehnaný. Nedávno jsem byl požehnan televizním programem. Někdo vynalezl kameru, která dokáže zachytit záření, které je v krvi. Umístili před kameru jednu kapku krve (přál bych vám všem, abyste to viděli na vlastní oči), vycházelo z ní pulzující záření a v kruzích se šířilo dál. Jen jedna kapka krve... To záření je věčné. Říkají, že roky poté, co kapka krve nějakého člověka někam ukápne, můžete pozorovat záření, které odtud vychází. Chvála buď Bohu. Byl jsem příjemně překvapen. Před mnoha lety jsem totiž kázal a učil, že v krvi je něco neměřitelného, síla života. Bible říká, že život těla je v krvi. (Lev 17,11) Sama lidská duše je v krvi. Krev otce předaná dítěti tvoří v dítěti otce. Dítě jedná jako jeho otec, chová se jako maminka, protože jejich krev je v dítěti. A tak tam zůstává záření.

Ve své chůzi, ve své mluvě, ve svém zpěvu, ve svých chválách, ve své práci, ve všem svém... musíme svědčit o Kristu.

Pak je ale ve vzduchu krev Ježíše Krista. Všude kolem nás je úžasná a nádherná síla Boha. Boží život se vylil a Bůh nám dal malé nápovědy, jak se chopit krve ve vzduchu a učinit jí součástí našich bytostí, aby pak občerstvila a obnovila celé naše bytí. Naším problémem je, že jsme ztratili životní energii a sílu. Kdybychom jen získali představu o Adamovi, kým Adam byl! Bůh učinil člověka. Ten byl perfektním vzorkem lidského rodu. Měl Boží energii a život. Byl schopen zařídit celou zahradu pouhým promluvením slova. Zvířata se chovala podle toho, jak si to Adam přál. Štěpovali stromy. Měli k dispozici celou zahradu, jako mocný zahradník štěpoval Adam 500 mil zahrady.

Byl to jediný člověk. Bůh mu řekl: „Postarej se o všechna zvířata a stromy.“ A vše i každé zvíře jej poslouchalo. Každý strom jej poslouchal i každý keř. Život vyzařoval z jediného člověka – to vše ztratil. Padl ve svém jednostranném boji. Ano.

Bůh má svá pravidla. Řekl:

„Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci ...“ (Řím 6,16)

Boží pravidlo. Adam se poddal. Ó, jak je to bolestné, jaká bolest, jaká bolest, že to člověk udělal. Jeho milovaná žena. Celé jeho srdce se jí vydalo v ústrety. Byla součástí jeho bytí. Když Eva padla, Adam to cítil. Věřím, že to cítil hluboko ve svém nitru, že v něm něco padlo. Nebylo jiné cesty, než se poddat a padnout také.

Řekl: „Dej mi to ovoce, ať jím také.“

Pojedl a byl v témže stavu jako ona. Je to jediný způsob, protože měl Boží příslib, že Bůh pošle Ježíše Krista, který mu vrátí zpět jeho moc.

Řeknete: „Bratře Ceci, jak to všechno víš. To není v Bibli.“

Je to tam. Byl to přeci Adam, kdo vyučoval své děti, učil Seta, který učil Enocha, že může přejít mocí Boží a vírou skrze moc Boží do nebes. Bible říká, že jej Bůh vzal, protože se líbil Bohu. (Gen 5,24) Bylo to jeho touhou, vírou to chtěl – a Bůh mu to dal. Je to tak? Chvála buď Bohu.

Podle toho vidíme, o čem mluvíme, co jsme ztratili. Ztratili jsme sílu života, tuto energii. Nic s tím nemůžeme udělat. Duchovní mocí nejsme schopni pohnout ani klacíkem. Byli jsme ztraceni a Bůh nás zablokoval.

Řekl: „Do této oblasti moci člověk už nikdy nevstoupí bez Ježíše Krista.“

Slyšíte? A tak okultisté a lidé snažící se použít moc mysli usilují vstoupit do míst, kde byl Adam, bez Krista. Bůh už přístup do těch míst zablokoval, a tak se tam nemohou dostat. Říká, že postavil anděly, aby střežili vaši mysl, proto se nikdy do této oblasti nedostanete. (Bez Krista.)

Aniž bych zacházel příliš daleko, řeknu vám toto: Někteří z těch lidí mysli, víte, koho myslím, meditující, dokážou zvednout stůl. Je tu někdo, kdo už něco takového viděl? Jsou schopni zvednout stůl do vzduchu jen mocí své mysli. Jistě jste o tom slyšeli. Dokážou to – viděl jsem lidi pohybovat věcmi mocí své mysli.

Nicméně tohle je jen taková dětská hra, abych byl upřímný. To je pro děti. Jaký užitek má dětská hra, když jednáme s démonskými duchy? Bůh nás zablokoval, a tak jediný způsob, jak se můžeme dostat zpět do

zahrady ke stromu života je skrze Ježíše Krista. Je řečeno: „Jsme doplněni v Něm.“

Vidíme, že Kristus přišel a uvolnil svoji krev, sám Boží život, který proudil v Jeho žilách. Vypustil život Boží a říká: „Můžeš jej získat, poddáš-li se Ježíši Kristu.“

Bez ohledu na to,
pod jakým tlakem
je vaše tělo, váš
duch je živý
a komunikační
kanál mezi vámi
a Bohem je
doširoka
otevřený.

Poddali jsme se, a získali tak krev Ježíše Krista. Kolik z nás je si však vědomo moci krve? Kolik z nás skutečně věří, že to konečné vítězství, kterého dosáhneme ve svém nitru, a tak vyženeme d'ábla, je v moci krve Ježíše Krista? Je to moc, kterou nám Ježíš zpřístupnil – a tu získáváme vírou. Musíme tomu začít věřit.

Zažil jsem, jak mi krev Ježíše Krista pomohla v čase potřeby. Dovolte, abych vám vysvětlil, jak k tomu dojde a jak se to stalo. Byl jsem sužován d'áblem. Držel mě svou mocí.

Ježíš ke mně přistoupil a řekl mi: „Nebojuj přirozeně.“

Přirozeně znamená, že když něco přijde a drží vás ve své moci, chcete se s tím přirozeně poprat a zapomenete, že ten boj je duchovní.

Ježíš se mě dotkl a zašeptal: „To není přirozené, je to duchovní boj.“ Jakmile řekl: „Toto není přirozené, je to duchovní,“ zavřel jsem oči a odpočinul, i když mě držela masivní moc, ... a uviděl jsem kříž. Od té doby si kdykoliv dokážu tuto vizi živě vybavit. Vidím Ježíše na kříži a krev začíná kapat. Jakmile začne vaše mysl přemýšlet o krvi Ježíše Krista jako vaší záchraně, pomoci, vaší naději, jako o vašem životě – můžete skrze krev Ježíše Krista učinit cokoliv. Máte ji, protože přirozeně přichází. Naplňuje vás moc, protože věříte a přijímáte. Bez ohledu na to, o jaký se jedná problém, krev Ježíše Krista zničí moc nepřítele. Amen.

Krásné na tom je, že bez ohledu na to, co duchové dokážou, nemohou vás zadržet, nedokáží přerušit komunikaci mezi vámi a Bohem. Tato oblast je vám doširoka otevřená. Bez ohledu na to, pod jakým tlakem je vaše tělo, váš duch je živý a komunikační kanál mezi vámi a Bohem je

doširoka otevřený. Chvála buď Bohu. Krev Ježíše Krista vás vysvobodí ze všech okolností.

Pro definitivní vypuzení ďábla z nás je konečnou zbraní krev Ježíše Krista. Není to něco úžasného? Přijmete krev, přijmete ji do své duše, ale krev nepřevzala dosud plnou vládu nad každou částí vašeho bytí. Musíte se za to modlit:

„Pane Bože, přikryj svou krví mou mysl. Právě teď ji přikryj, ať mohu přemýšlet jako Ježíš.“

Krev znamená energii, Boží život. To záření, o kterém jsem vám vyprávěl. „Ať přijde na mou mysl!“ Vaše mysl bude pozdvižena k porozumění, které jste neměli předtím.

„Ó Bože, přikryj svou krví mé emoce. Pane Bože, mám pocit, že udělám něco špatně. Mé emoce nade mnou získávají vládu – potřebuji krev Ježíše Krista, aby přikryla mé emoce právě teď.“

„Bože, potřebuji přikryt své touhy krví Ježíše Krista, protože mi utíkají do všech stran. Toužím po věcech, které nejsou z Boha. – Bože, pomoz mi, kéž Tvá krev přijde do mých tužeb.“

Chápete, co říkám? Jakmile tomu uvěříte a poprosíte o to, tak to přijmete. Řekl: „*zvítězili nad ním skrze krev Beránka a slovo svého svědectví*“ – přijetím Ježíše Krista do svého nitra a skrze to, co Ježíš pro nás udělal, a vírou v krev.

Jen dodám ještě jednu věc, než skončím. Pak mi můžete klást otázky. Otočte si spolu se mnou své Bible do Exodu, ať vidíme, jak je krev Ježíše Krista mocná ve chvíli potřeby, když tomu věříte. Dokonce ještě dříve, než byla krev prolita, Mojžíš... Podívejme se na to do kapitoly 12, verš 29:

„*Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž seděti měl na stolicí jeho, až do prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i všecko prvorozené hověd. Tedy vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého...*“ (Ex 12,29–30)

Podívejme se na obraz toho, co se skutečně stalo. Abychom viděli ten obraz jasně, obraťte si se mnou do Žalmu 78:

Žalm 78,49: „Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zuřivost i ssoužení, dopustiv na ně anděly zlé.“

Žalm 78,51: „A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových.“

Slyšeli jste, že to byli zlí andělé? Proč Bůh poslal do Egypta anděly zla? Řeknu vám proč. V Egyptě byli Izraelci a Egypt'ané. Izraelcům řekl, aby ve svých domech zabili beránka na dům a obětovali Bohu oběť. Tou obětí, jejím symbolem, byla krev. Symbolem obětování pak jsou dveře a okna jejich příbytků. Obětí byla krev. Měli byste věřit, že tato krev je krev Mesiáše, Ježíše Krista. Pamatujte, bylo to jen ve víře... Ježíš ještě nebyl zabit, ačkoliv Písma říkají, že byl zabit od počátku světa.

Řekl: „Pomažete krví veřeje (nebo okenice) a nade dveřmi u domů.“

Vidíte – tam i tam.

Dal andělům příkaz, řekl: „Do domů můžete vstoupit jen oknem nebo dveřmi.“

Dokážete si představit, jak to říká? Bůh dal andělu smrti striktní příkaz: „Nevstupuj žádnou škvírou či jinudy. Můžeš do domů vstoupit pouze dveřmi či oknem.“ A řekl: „Zabij všechny prvorozené v Egyptě.“ Neřekl: „Zabij jen Egypt'any!“ Ne! Každý Izraelec, který by byl neposlušný, by byl zabit.

Anděl uviděl krev smíšenou s vírou. Když andělé přišli zabít, viděli světlo zářící z nadpraží a ráků. Světlo tak jasné, zář tak slavnou, že to nedokázali snést. Museli prchnout od všech dveří, na nichž byla krev. Ať už za nimi byli Egypt'ané, či Izraelci, to nevěděli, nedokázali však čelit světlu slávy Boží. Díky, Ježíši.

Rozumíte? Jste chrámem živého Boha. Vaše nadpraží a vaše veřeje nemohou být ovládnuty ďábly díky světlu slávy krve Ježíše Krista, která je na vás. Amen

Nedávno jsem četl knížku napsanou nějakým lékařem. Zemřel a začal... Tedy zaprvé, nevěděl, že je mrtev. Když zjistil, že je skutečně mrtvý, byl tak obtížený, že, jak vyznal, jen sedl na zem a začal plakat. Řekl, že viděl, jak přichází světlo.

Když světlo vstoupilo dveřmi, nebylo to světlo, byl to muž. Vydal příkaz: „Stůj, jsi v přítomnosti Božího Syna.“

Vyskočil na nohy a postavil se před Ním. Cítil se tak odsouzen. Cítil se odsouzen, protože nikdy pro Ježíše nežil. Nikdy Mu nedal svůj život.

Poslední zbraní,
která to učiní –
která v nás
dokončí Boží
dílo, je krev
Ježíše.

Začal se odsuzovat. Viděl vše, co učinil ode dne, kdy byl dítětem, až podnes. Viděl, jak odmítl svou nevlastní maminku, jak s ní špatně jednal. Celým srdcem opravdu toužil po tom se vrátit a říct jí „Je mi to moc líto.“ To vše jej zaplavilo, jako dojemný příběh sledoval celý svůj život, zatímco jej Ježíš pozoroval. Vyprávěl, že v Jeho očích byla tak veliká lítost a láska, která z Něj prýštila, že se cítil zcela odsouzen.

Řekl: „Jsem hoden pekla. Nejsem hoden ničeho, co mi můžeš dát...“

Když skončil s odsuzováním sama sebe, Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Neodsuzuji tě.“

On na to: „Proč? Proč ale? Nikdy jsem ti nesloužil. Nikdy tě nemiloval. Nikdy ve svém životě jsem neudělal nic dobrého.“

On řekl: „Ano, přijal jsi Ježíše jako svého spasitele, když jsi byl malý kluk.“

Odpověděl: „Teď si na to vzpomínám.“ Moc nad tím ale nepřemýšlel.

Chvála buď Bohu Všemohoucímu. Jen ten jediný malý světlý bod, kdy se ho dotkla krev před dávnou dobou...

Pán řekl: „Chci, aby ses vrátil.“

Octl se nakonec zase ve svém těle a vrátil se zpět. Chvála Bohu. Dokončil lékařskou fakultu a vyznal: „Nikdy jsem na to nezapomněl.“

Jednoho dne za ním přišel pacient, který umíral. Nemohl přežít další týden. Řekl: „Bůh neexistuje ....“

Rozhodl se, že mu bude vyprávět příběh svého života. Nakonec ho přivedl k přijetí Ježíše, a když ten muž umíral, chválil Boha.

Ani si nedokážeme uvědomit, co vlastně máme, je to tak slavná věc. Dívejme se od této chvíle na krev Ježíše Krista v jiném světle. Halelujah.

Když přistupujeme k večeři Páně, říkáváme: „Toto je symbol krve Ježíše Krista a toto symbol těla Kristova.“ Pochopme, že Bůh nám znovu připomíná svou krev – čerstvou, silnou, absolutní. Poslední zbraní, která to učiní – která v nás dokončí Boží dílo, je krev Ježíše. Halelujah.

Duchové nevidí to, co vidíme my – duchové se bojí. Démoni, ďáblové, veškerá moc, kterou tam venku vládnou... Krev Ježíše Krista v nás je větší než ti největší ďáblové. Nemohou vyhrát, žádným způsobem. Satan zjistil, že nemá žádnou moc nad nejmenším Božím dítětem. Prohráváme jen tehdy, kdy prohráváme tak jako Abner...

Dnes ráno jsem slyšel v proroctví: „Bůh řekl, že jste jako Abner.“ Abner – David nad ním plakal. Řekl: „Ó Bože, Abner zemřel jako blázen. Měl meč ve své pochvě, Joab jej políbil a vrazil mu meč do srdce.“ Proč měl svůj meč v pochvě a dovolil, aby ho člověk zradil polibkem? Halelujah.

Ježíš pohlédl na Jidáše a řekl: „Zrazuješ mě polibkem?“

Polibek, tento ryzí symbol lásky. Abner prohrál, protože nebyl bdělý. Místo aby vytáhl meč a bojoval, zemřel jako blázen bez boje.

Mnozí z nás prohráli, protože nikdy nevytáhli meč. Máme moc, ale nechceme ji použít.

Bůh vám žehnej.

Mnozí z nás
prohráli,
protože nikdy
nevytáhli
meč. Máme
moc, ale
nechceme ji
použít.